„Ei mina keelatud puu wilja külge ei puudu!“ ütles kuningapoeg. „Siin on jo tuhanded wiljad, mis niisama kenad on, kui need.“

„Katsu ennast läbi, ja kui sina tugew küll ei ole, siis mine Jdatuulega koju tagasi. Tema lendab nüüd tagasi ja tuleb wast saea aasta pärast jälle seia. Siin läheb see aeg sinul mööda, kui sada tundi, aga kiusatuseks on see pikk küll. Iga õhta, kui mina sinust lahkun, siis pean mina sind kutsuma ja hüüdma: Tule minuga! Ära sina aga tule mitte! Iga sammuga kaswab sinu igaldus suuremaks. Astud sina saali, kus mina keelatud puu oksade all magan, siis pean mina sinu wasta naeratama, aga kui sina omad mokad minu suu peale piigistad, siis langeb sinu nähes Paradiisi aid maa alla ja on sinu kohta kadunud. Waljud kõrbede tuuled saawad sinu ümber hulguma, külm wihm saab sinu pea peale sadama; kurwastus ja häda saawad sinu osa olema.“

„Mina jään seia!“ ütles kuningapoeg. Jdatuul jättis jumalaga ja ütles: „Ole kindel, siis näeme endid siin saea aasta pärast jälle! Jumalaga, jumalaga!“ Ja Jdatuul lautas omad tiiwad lahti; need läikisiwad kui kuiwad wälgutuled Leikusekuu õhtutel, eht kui taewa wehklemised talwel.

Jumalaga, jumalaga!“ kõlas puudest ja õiedest. Toonekured seadsiwad ennast rongi ja saatsiwad

Jdatuult Paradiisi aia piirest saadik, nagu lehwiwad lindid.

„Nüüd algawad meie mängud,“ ütles Paradiisineid. „Kui need lõpewad ja päike waub, siis kutsun mina sind. Aga ära sina tule mitte! Iga õhta läbi sada aastad, pean mina sind kutsuma; igakord kui aeg möödas, jääb sinu jõud kindlamaks ja wiimaks ei mõtle sina enam koguni mitte selle peale. Täna on esimene õhta; nüüd olen mina sind ette walmistand.“

Ja Paradiisi-neid wiis teda walgeist lilledest ehitatud saali. Kollased õilme-naramad oliwad kuld-kandled, millest mänguhääled kõlasiwad. Kenad neiud õhukeses walges riides mängisiwad ja laulsiwad omast õnnelikust elust, mis igawest kestab ja kuida Paradiisi aid igawest õitseb.

Päike waus alla. Kõik taewas läikis kui kuld ja säras hiilgawate seinade peal. Kuningapoeg jõi wahutawat Paradiisi-wiina, mida neiud temale pakkusiwad ja tundis üht õnne omas südames, kuida seda iialgi enne tunnud ei olnud. Tema nägi kuida saali tagumine sein taganes ja kuida hea ja kurja tundmise puu hiilgas, et silmade peale hakkas. Laul kostis nii pehmest ja nii meelitawalt kui ühe ema hääl, kes ütleb: „Minu laps, minu armas laps!“

Paradiisi-neid kutsus käega ja hüüdis: „Tule